

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή Στ' Λουκά – Γαλ. 2,16-20 (25/10/2015)

Ευθύνεται ο Χριστός;

Η ανάγκη απαλλαγής των πρώτων Χριστιανών, αγαπητοί μου αδελφοί, από την ιουδαϊκή τυπολατρία και την υιοθέτηση ανούσιων ιουδαϊκών θρησκευτικών πρακτικών, απασχόλησε έντονα την αρχαία Εκκλησία. Ο Απόστολος Παύλος, ο οποίος έφερε μαζί του το νέο πνεύμα της Εκκλησίας και κήρυττε την ανεξάρτηση από το νοσηρό θρησκευτικό παρελθόν, ήρθε σε σφοδρή σύγκρουση με τον Απόστολο Πέτρο, ο οποίος δε μπορούσε εύκολα ν' απεγκλωβιστεί από τα δεσμά του Ιουδαϊκού Νόμου, με αποτέλεσμα οι νέοι Χριστιανοί να βρίσκονται σε σύγχυση. Τελικά, επικράτησαν οι απόψεις του Παύλου, ο οποίος, αν και δεν έζησε προσωπικά τον Χριστό και δεν συνυπήρξε μαζί Του, ως Μαθητής Του, εντούτοις, ερμήνευσε πρώτος και με τον πλέον αυθεντικό τρόπο την Διδασκαλία του Κυρίου και απάλλαξε την Εκκλησία από τα ιουδαϊκά βαρίδια, τα οποία, αν επικρατούσαν, θα ευτέλιζαν την Χριστιανική πίστη σε απλή ιουδαϊκή αίρεση, με ημερομηνία λήξης.

Τα παραπάνω αποκαλύπτονται στο σημερινό Αποστολικό ανάγνωσμα, όπου ο Παύλος αγωνίζεται να καταστήσει σαφές στους Γαλάτες ότι η σωτηρία δεν προέρχεται από την τυπική τήρηση του Νόμου, αλλά από την πίστη στον Ιησού Χριστό. Μάλιστα, λίγους στίχους πριν, αναφέρεται αναλυτικά στην διαφωνία του με τον Πρωτοκορυφαίο Απόστολο Πέτρο, τον οποίο δε δίστασε να ελέγξει για τον εκ μέρους του υπερτονισμό της αξίας του Νόμου, έναντι της πίστεως. Το σημείο, όμως, που θα σταθούμε σήμερα είναι αυτό που ακολουθεί. Ο Παύλος αναρωτιέται: αν εμείς που πιστέψαμε στον Χριστό και το κριτήριο της ζωής μας είναι αυτή η πίστη μας και όχι η τυπολατρική τήρηση του Νόμου, πέσουμε στην αμαρτία, ο Χριστός θα εξυπηρετεί την αμαρτία, ο Χριστός θα ευθύνεται για τη δική μας πτώση και αμαρτία; Μη γένοιτο!

Το ερώτημα αυτό είναι πολύ σημαντικό, δεδομένου ότι στην εποχή μας, αλλά και στο παρελθόν, πολλοί χρησιμοποιούν τις πτώσεις και αμαρτίες ημών των Χριστιανών, κληρικών και λαϊκών, για να επιτεθούν στην Εκκλησία και να αποκαλύψουν, όπως δηλώνουν, το ψεύδος και την υποκρισία που δήθεν Αυτή κρύβει. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ιδεολογικοί εχθροί της Εκκλησίας, οι οπαδοί της αθεΐας και του αγνωστικισμού, ακόμα και οι νοσταλγοί της αρχαιολατρίας, αναδεικνύουν στον υπέρτατο βαθμό τις ατέλειες και της αδυναμίες κυρίως των Λειτουργών της Εκκλησίας, για να δηλητηριάσουν τις ψυχές των απλών ανθρώπων και να τους οδηγήσουν εκτός Εκκλησίας, στη δική τους πλάνη. Πρόκειται για

μέθοδο σατανική, κάποιες φορές, μάλιστα, αποτελεσματική, που προσπαθεί να φορτώσει στον Χριστό τα ανομήματα των ανθρώπων Του, σα να ευθύνεται Εκείνος για τις δικές μας ατελείς συμπεριφορές και ενίοτε σκανδαλώδεις στάσεις ζωής. Σ' αυτήν την εκστρατεία δε κατασπίλωσης των λειτουργών της Εκκλησίας, τους οποίους εσκεμμένα ταυτίζουν με τον Χριστό, αποκαλώντας τους ανοήτως «αντιπροσώπους» του Χριστού στη γη, συμμετέχουν, με μεγάλη προθυμία και τα Μ.Μ.Ε., λειτουργώντας ως εργαλεία πλύσης εγκεφάλου της κοινής γνώμης.

Είναι δυνατόν, όμως, να ευθύνεται ο Χριστός για τις δικές μας πτώσεις; Ο Χριστός γνώριζε ότι, αναθέτοντας τις τύχες της ιστορικής Εκκλησίας στους ανθρώπους, την παρέδιδε σε χέρια χοϊκά, ατελή, αδύναμα και αμαρτωλά, ταυτόχρονα, όμως και σε χέρια αγνά, Θεοφιλή και άγια. Δεν παρέδωσε την Εκκλησία Του στους Αγγέλους, αλλά στους ανθρώπους, με ό,τι αυτό συνεπάγεται: πτώσεις, λάθη, αδυναμίες και σκάνδαλα, αλλά και χάρη και αγάπη και αγιότητα. Οι άνθρωποι είμαστε ικανοί για το καλύτερο και για το χειρότερο. Μέσα από την αγιότητά μας εμφανίζεται ο Χριστός, αλλά και μέσα από την αδυναμία μας ξεπροβάλλει ο Χριστός, ως ο εγγυητής της αλήθειας, της αυθεντικότητας και της συνέχειας μέσα στην Εκκλησία. Για ό,τι κακό, μέσα στην Εκκλησία, ευθυνόμαστε εμείς οι ατελείς και αδύναμοι άνθρωποι, ενώ ό,τι άγιο και καλό αποκαλύπτει την παρουσία του Χριστού.

Γι' αυτό, αγαπητοί μου, να μην παρασυρόμαστε από τις δυνάμεις του σκότους που θέλουν να πλήξουν την Εκκλησία, αναδεικνύοντας τις υπαρκτές ή ανύπαρκτες αδυναμίες των ανθρώπων της, κληρικών και λαϊκών. Την ίδια στιγμή, όμως, ας έχουμε όλοι επίγνωση των ευθυνών μας απέναντι στην κοινωνία μας, προς την οποία οφείλουμε να πολιτευόμαστε ως το φως που διαλύει τα σκοτάδια, ως το αλάτι που νοστιμίζει τον κόσμο, ως φορείς της Χάριτος και του Αγίου Πνεύματος που εξανθρωπίζει και ενώνει την ανθρωπότητα. Τα λάθη και οι αμαρτίες, ως Χριστιανοί, μας ανήκουν. Εμείς έχουμε την ευθύνη γι' αυτές, αλλά και το προνόμιο του καθαρισμού και της απαλλαγής από τα βάρη τους, μέσω της μετανοίας, προκειμένου να λάμπει πάνω μας και μέσω ημών, το φως του Χριστού. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.